

ivriz dergi

online kültür sanat edebiyat

sayı:

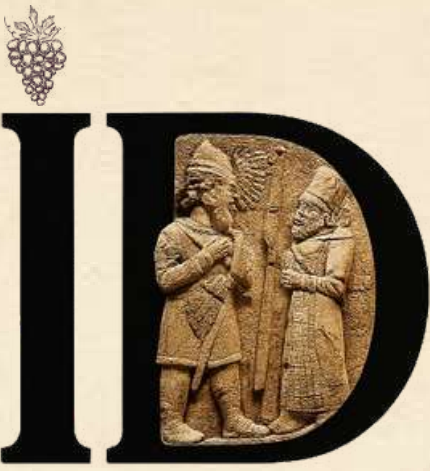
7. yıl

18

mart

2026

İVRİZ DERGİ

7. yıl - 18. sayı

Mart 2026

yazarlar:

İsmail Görkem Günay - Bekkir Debbaşoğlu - Zeynep Ela Acuner - Hasan Elalmış
Davut Elçin - Habil Yaşar - Safa Akçay - Zeynep Acar - Sennur Mutlugil
Tuncel Altinköprü - Gazi Okumuş - Havva Keleş - Davut Mortaş - Ferhat Arıkan
Birsen Eker - İlker Keleş - Hamit Gencer - Esra Sönmez - Sophia Jamali Soufi
Ege Günay - Hamza Hızal - Deniz Sezin Polat - Fatih Yılmaz - Zeynep Yeşilbaş
Yardımcı - Gülnare Akçay - Mustafa Talha Şenel - Barış Alsak - Merve Türkan
Esma Türkistanlı - Rıza Yılmaz - Hızır İrfan Önder - Cemal Karsavran - Ergin Bozkurt
Ahmet Yılmaz Tuncer - Seyfullah Karagöl - İhsan Fatih Polat - Rizvi - Erkan Eren

fotoğraf sanatçıları:

Abdurrahman Bekçi - Nazile Portakal - Elif Özalp -
Alper Murat Kirpik - Begüm Erkol

çizerler:

Emine Öykü Güner - Elif Özalp

kapak fotoğrafı:

Nesibe Şanlıtürk

editör ve yayın yönetmeni:

İlker Keleş

editörden

İlker Keleş

Sevgili dostlar,

7 yıl önce bugünlerde bir grup genç, seslerini duyurabilmek, yazdıklarını hep beraber özgür bir mecrada yayımlayabilmek için canla başla çalışarak İvriz Dergi'yi kurdu.

Heyecan aynı heyecan.

Umut katlanarak devam ediyor.

Geriye baktığımızda “hayal” dediğimiz birçok şeyi başardık. Ülkemizin neredeyse 81 ilinden genç yazar, şair, çizer dostlarımızla aynı sayıda buluştuk. Sonra ‘biz sınırları tanımıyoruz’ diyip yurtdışına açıldık. 7 farklı ülkeden, 7 farklı anadilde eserle buluştuk. Yüzlerce farklı eserle, yüzlerce farklı yazara kapı, kimisine yeni bir pencere olduk.

Tüm bunları yaparken ayakta kalmamızın en önemli sırrı, bence “kalıpsızlık” oldu. İlk baştan beri hiçbir kalıbın içine sokmadık kendimizi. Kapitalin bize dayattığı ‘sanat eserini mal olarak görme’ kalıbından dışarı çıktık. Ne türler sınırladı bizi, ne sayfalar. Şiir, hikaye, roman, fotoğraf, çizim, tiyatro. Her sayımız bir dosya niteliğinde; edebiyat ve sanat dünyasında adımızı kalıcılığa yazdırmak üzere yol aldı.

7 yıldır ürettiğimiz emek, hiçbir ticari kaygıya dayanmıyor. Sanatta Star Sistemine karşı Cengiz Gündoğdu’nun 1984’te başlattığı mücadele sürüyor. Sanat eserine “mal” ve “pazarlanacak ürün” gözüyle, yazara ise sürekli üretecek makine olarak bakan sisteme karşı tek bir taviz vermeden buradayız.

Bitirmeden önce, özel bir teşekkürüm, sevgili Alper Murat Kirpik’e... Yazdığı tüm kitapları e-kitap olarak dergimizle paylaşan kıymetli yazarımıza samimiyetle... Hepsi ve daha fazlası web sitemizin e-kitap köşesinde!

7. yılımızda bu özel sayımızda, aramıza yeni katılan tüm yazar, şair ve çizer dostlara koca bir selam...

Emeğe sonsuz saygılarla...

ben ömrümden olurken

İsmail Görkem Günay

Altı da soğuk mudur
Üstünde üşüdüğüm şu toprağın
Ben miydim aciz olan yahut hain olan umutlar mı
Gözleri aşkla bakan bir çocuğu sevdim
O gözlerim âlim oldu, âlimimse zalim
Yalnız ten değil, kalp de hissederken
Evime çok yakın lakin şu gönlümden ırakken
Sevda bir gül bahçesi ve sen de bir bahçivandın
Ne diken kaldı ne de bir gül, ben ömrümden olurken

benim evrenimde pazartesi yok

Bekir Debbaşoğlu

Kendime bir takvim icat ettim
salıdan sonrası hep festival.
çünkü neden olmasın?

Bir sabah kalktım,
ve galaksinin yönetimini devraldım
kimse fark etmedi,
ama artık yıldızlara varđıya yazıyorum.

Trafik lambalarını şiirle değiştirdim,
kırmızıda durmuyorum artık,
çünkü içimdeki yeşil hep yanıyor.

Benim evrenimde pazartesi yok,
zaten haftaları yediye bölmek kapitalist bir takıntı.
burada günler
mood'a göre şekil değiştiriyor:
bugün "simölasyon pembesi çarşamba",
yarın "portakal kokulu hiçlik".

İnsanları seviyorum,
ama hepsini aynı anda,
aynı cümlede değil.
topluca değil, parça parça
mesela bazıları sadece omzuyla güzel.

Ağaçlara mektup yazıyorum
çünkü dalları posta kutusu gibi sallanıyor,
ve ben cevabı

rüzgârın tınısından alıyorum.
("daha fazla sar, daha az konuş" dediler bu sabah.)

Her şey mümkün şu an:
uçabilirim,
konuştuğum kelimelere ses efekti ekleyebilirim,
ya da bir hayalin üstüne graffiti yapabilirim
çünkü sınırları çizenler
bunu cetvel olmadan yapamayanlardı.

Kalbimi açık kaynaklı yazılım yaptım,
indiren herkes biraz iyileşiyor.
kullananlar yorum yazmasa da
ben istatistiklerden hissediyorum.

ve evet, bazen
gökyüzünü pdf formatında indirip
sayfalarını çevirmek istiyorum
daha okunaklı bir sonsuzluk için.

Zeyneb'im ben

Zeynep Ela Acuner

Bir vapurun düdüğü çalıyor ve içimde sana dair eski bir yer titremeye başlıyor; ses, sudan çok kalbimin en تنها kıyılarından yükseliyor sanki. Dalgalar suskunluğuma çarpıyor, her uğultuda sana biraz daha yaklaşıırken aynı anda senden uzaklaşıyorum. Bugün İstanbul sen gibi gülüyor, sen gibi ağlıyor; sokakları sesini, pencereleri bakışını ödünç almış. Bu şehir seninle sevmeyi öğreniyor, kalabalıkları arasında kalbi olan bir varlık gibi iç çekiyor; ruhumu seninle buluyorum. Ben Boğaz'ın serin rüzgârında seni arıyorum; her köprüde, her martıda, her suda bir izini duyuyorum. Sanki İstanbul sana açılmış uzun bir mektup gibi: satırlarında ben varım, her kelimesinde sen; şehir sustuğunda sen konuşuyor, ben her adımda sana biraz daha yaklaşıyorum.

Senin o sıcak avuçlarında yeni ülkeler kurmak istiyorum; çünkü içimdeki harabeleri susturabilen tek yer orası gibi. Ve bilirsin, ben yıkıntılardan korkmam; yeter ki sen, parmaklarının arasına biraz ışık saklamayı unutma. O ışıkla büyüyor içimdeki topraklar, ve belki de ilk kez, bir ülkenin sınırlarını bir insanın ellerinde görmek hoşuma gidiyor sevgilim.

Abdurrahman Bekçi

aşık hasan söyler sözü

Hasan Elalmış

Âşık Hasan söyler sözü
Durmadan ağlıyor gözü
Ağzından çıkan sözleri
Yakıp kül eder bizleri

Aşığın acı sözleri
Ağlatır gelin kızları
Kuruyan ağız yüzleri
Yakıp kül eder sözleri

Âşık Hasan yeni geldi
Ağlayan gözünü sildi
Olmaz işler başa geldi
Yakıp kül eder bizleri

Ak günlerim kara oldu
Açılan güllerim soldu
Söyle bana neler oldu
Yakıp kül eder sözleri

Frank Lowel

Davut Elçin (Ez Davudi)

Ağlamak istedi o da herkes gibi,
Ağlamak istedi çünkü onun da bir gururu vardı.
Gözleri çoktan dolmuştu,
Sanki tüm yaşamı boyunca bu anı bekliyordu.
Ama yine de o ağlayamazdı,
Onun gözyaşlarını silecek hiç kimsesi yoktu.
Ağlayamazdı çünkü o bir yere ait değildi,
Kendini bir yere ait hissedebilseydi,
Ağlayacaktı.

bir şairin itirafı

Habil Yaşar

Belki de kimse yazdıklarımı anlamayacak; ama ben de herkes anlasın diye yazmak zorunda değilim.

Belki de hiçbir zaman bulamayacağım bir kadını arıyorum. Nerededir o kadın? Ya da en azından, onun varlığı gerçekten mevcut mu? Belki beş adım ötemdedir, belki de mesafelerin bile yetemeyeceği kadar uzaktadır —insanoğlu henüz o uzaklığın ölçüsünü kavrayacak kadar gelişmedi. Aradığım o kadın, şiirlerimin başlıca imgesi olsa da hayalidir, ütopyadır.

İnsanlığın üzerinde duran bu kadını bulmak bugüne dek hiç kimseye nasip olmadı. Her insan—özellikle yaratıcı insanlar, şairler, ressam—dehasını taşıyan eserlerini onu düşünerek yarattı. Ama bana göre hiçbir sanatçı “onu buldum”, “ona yaklaştım”, “ona dokundum”, “sesini duydum” diyecek kadar cesur olamaz. Çünkü ona dokunmak, belki de doğacak bütün dahiyane eserlerin sonu demektir.

Ve işte tam o anda şiir, şiirsellik, resim—her şey—bir göz kırpmında yok olabilir. Bu da facianın milyon katı bir faciaya dönüşür. Çünkü bazen arananın asla bulunmaması daha hayırlıdır.

O kadın inanılmaz derecede güzel mi? Bilmiyorum. O kadın tahayyül edilemeyecek kadar asil mi? Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, o kadın ne güzelliğin ne de asaletin sembolüdür. Eğer onu yalnızca bu kavramlar içinde bulabilseydim, belki de hiç şiir yazılmazdı ve “ilham perisi” denilen o hayali varlık benden uzaklaşır, bir daha kalp evimin misafiri olmazdı.

Büyük eserler yalnızca bulunması arzulanan ama bir ömür boyunca asla bulunamayacak birini düşünerek ortaya çıkar.

Ve belki de bir sanatçının herhangi bir eseri ona başarı getirecek, onu tüm dünyada ebediyen yaşatacaktır. Ama o sanatçı bunun farkına bile varmayacaktır.

Sebep?

Sebep çok basittir.

Çünkü hiçbir sanatçı hangi eserinin şaheser olacağını asla bilemez.

Hiçbir eser de düşünülmeden yaratılamaz. Hiçbir şair, hiçbir ressam, hiçbir besteci—ve hiç kimse—Tanrı değildir.

Nazile Portakal

salça ekmek

Safa Akçay

Dünya denen çorbanın tuzuysam
Kaçsın ağzınızın tadı
Ben yemek pişirmeyi bilmem
Varsa yoksa salça ekmek

İki aldığımı üç veririm
Bir aldıysam eyvah
Kaçta kaçı hüznün sevincimin ?
Huzurun kavgasında peydah

Başım öyle bir dönüyor ki yerli yerinde
Her şey çok fazla olması gerektiği gibi
Bu kusursuzluk beni boğuyor
Her bir kusurda kusursuzluğun ilmeği

Hangi kuklanın gözleri görüyorsa
Koparın iplerini
Haddini bilmez misin sen beyefendi ?
Hele bir de ağzını açarsan
Yerden de kaldırmazlar
"Sahnenin tozunu yutmayan
Kuliste oturmaya hak kazanamaz" derler

Bende iki gariplik var
Sanki gören başka
Duyan başka
Etim kemiklerimden ayrılıyor mu?
Daha da mı yapışıyor ?
Sanki bir ülke alnımın ortası
Başkenti kalp
Geriye kalan her yer taşra

Korkmak bana göre değil
Ben merakın esiriyim
Ne için alacak canımı
Bunu bile bilmeye hakkım yok
Tez perdeden haber verin !

Sözün özü gelince laçka
Kulise bir tabure koydum
Kader, geçirince boynumu ilmeğe
Bir kaşık batırdım dünyaya doydu.

sis

Zeynep Acar

Sis çöktü. Yollar silindi. Sanki başka bir yerdeydim. Ağaçlar eğrilmiş, taşlar yer değiştirmişti. Ne oluyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Seslendim, ama sesim geri dönmedi. Bir boşluktu. Sesi yutan, beni de yutmaya hazır bir boşluk...

Peki, bu bir kara delik miydi? Bilmiyordum, ama adım attıkça kendi içime doğru çekiliyordum. Sonunda fark ettim. Kaybolmamıştım. Sadece bulunmamayı seçmiştim.

Elimi cebime attım. Parmaklarımın ucuna soğuk bir metal değdi. Çıkarıp baktım. Eski, paslı bir anahtardı. Ben anahtarı avcumda sıkarken, sis birden dağıldı.

Karşımda bir kapı vardı. Kapıyı hemen tanıdım. Bu, az önce içinden çıkıp sislere karıştığım evimin kapısıydı. Kapıyı açtım. Ev boştu. Perdeler sökülmuş, duvarda izleri kalmıştı. İçeride sadece tek bir koltuk kalmıştı. Koltukta oturan biri vardı. Elinde bir kâğıt-kalem... Durmadan bir şeyler yazıp duruyordu. Yaklaştım. O anda fark ettim. Bu bendim. Sise, bulunmamaya dair bir şeyler yazmaktaydım.

durak

Sennur Mutlugil

Yağmur yağıyor
ya da yağmur gibi bir şey.
Sesini duymuyorum,
duymak istememiş de olabilirim.
Durak camı buğulu
Harfler kayıyor üstümden
Kim yazdı bilmiyorum.
Adam burada
Ben miyim ıslak?
Ceket mi?
Korkuyor benden.
Adımlar vardı
Ama yoktu.
Yağmur daha çok yürüdü üstümüzden.
Tavan damlatıyor,
Durak ağzından salya gibi
Bir ses;
Boğazlanmış gibi mi?
Radyo mu?
Yanlış duydum
Yanlış duymak daha kolay.

Polis
Işık
Mavi mi beyaz mı?
Gözüm yandı.
Bakmadım.
Baktım.
Kim yaptı dediler,
Demediler.
Sormadılar aslında,
Ben anlattım.
Ellerim titriyor.
Yağmurdan dedim.
Yağmur durmadı,
Ben de.
Adam bana baktı.
Ya da ben ona.
Araya bir suç girdi,
İsmi yok.
Sirende harfler eridi,
Kelimeler hatalı kaldı.
Doğruyu yazacak yer yoktu.
Durak hâlâ duruyor.
Ben geçtim.
Olay geçti.
Geçmedi.

Elif Özalp

yarım

Tuncel Altinköprü

Yarım kalan şiirimsin sen benim.
Düşlediğim şiirlerin en güzeli...
Görünmeyen bir sayfasına yaşamımın,
Çivi yazısıyla kazınmış dizeleri...
Yürek atışlarımda duyarım yüreğinin sesini.
Hayallerimdesin hep kanlı-canlı, dipdiri.
Kokun gelir ilkbahar esintileriyle.
Çiçekler açar buz kesmiş yüreğimde.
Kardelenlerce...
Yarım kalan şiirimsin sen benim.
Yarım kalan düşlerimce...

Anlamadım

Gazi Okumuş

Tabir-i caiz ihtişamın ne mümkün
Nasıl anlatılır senin gibi zeytin dalı,
Bu zariflik, bu duruş, bu soyluluk,
Nasıl denir ellerinin yaprakları
Parmak uçların ve yüzünün kıvrımları
Nasıl söylenir
Buram buram yaşamak tüten gözlerin
Denize ay vurmuş, dağa gün doğmuş gülüşün,
İlham kaynağı bütün güzelliklerin
Teninin rengi ateş,
Teninin rengi su,
Teninin rengi hava,
Teninin rengi toprak
Âdem gibi
Beni de topraktan yarattı Allah

Anlamadım
Geç gelen Akdeniz yazı mısın
Anlamadım
Sirius benzeri, beyaz takım yıldızı mı
Yoksa yalnızca serap ıssızı mısın?
Anlamadım
Burnun fındık, ağzın kahve fincanı
Sen acem kızı mısın
Nasıl denir
Nasıl söylenir
Saçlarının hazallığına gülüşünü takayım
Gülüşün yeni ay
Gülüşün kızıl güneş
Gülüşün ilk akşamdan ıştır
O hazallığa, o güzelliğe
Gülüşün diyorum sevgilim
Ancak gülüşün yakıştır.

24.12.2025

boyut meselesi

Havva Keleş

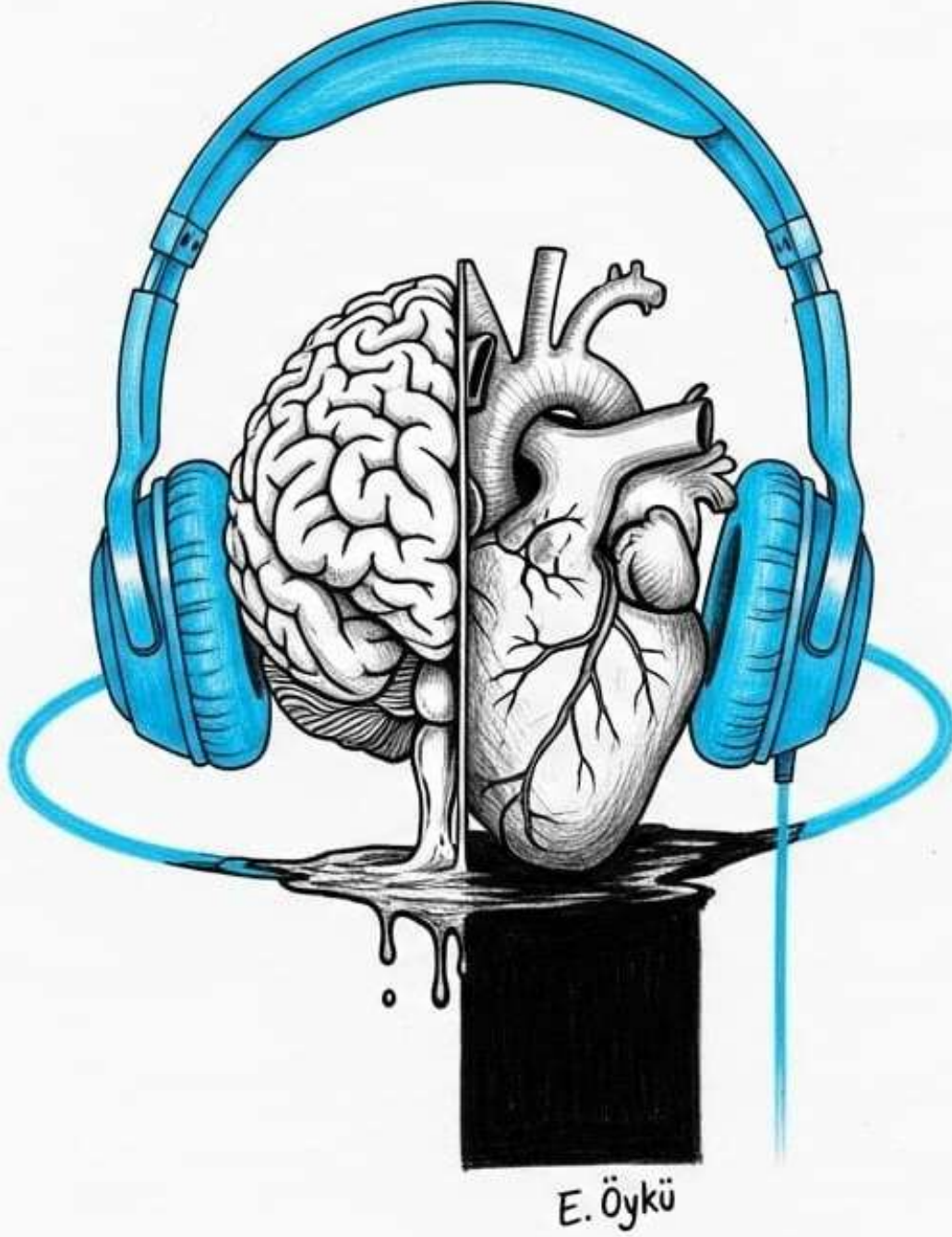
Merhaba, size kendimi tanıtayım. Ben doğadaki en güçlü hayvanlardan biriyim. Öyle güçlüyüm ki çoğu hayvan kendi ağırlığı kadar yükü taşıyamazken ben elli katımı taşıyabilirim. Arkadaşlarımla birlik olur , mağaralar oyarım. Hatta mağaralarımızla kaybolanlara kuzeyi gösteririm.

Ancak bunun diğer hayvanlar için ne kıymeti var ki? Ne kadar güçlü olursam olayım, boyutum çok küçük. Her an birilerinin ayağının altında ezilebilirim. Bildiniz mi? Ben karıncayım.

Sizin de hiç benim gibi hissettiğiniz oldu mu? Bazen ne kadar çalışırsanız çalışın, sınırları zorlarsanız da yine ezildiğiniz...

Ansızın birinin gelip her şeyi yıktığı...

Belki de mesele çok çalışmak değil, ayakta kalabilmektir.

Emine Öykü Güner

Bavul

Davut Mortaş

Bir bavula ne sığabilir ki,
Her giden onunla gider.
Gömlükler katlanır,
Yollar kırışır.
Geride kalanlar kalır:
Hasret,
Özlem,
Ve yarım bakışlar.
Peki ya bunlar?
Hangi elde taşınır,
Hangi durakta bırakılır?
Bavul susar,
Kalp anlatır.
Giden hafifler belki,
Kalan ağırlaşır.
Bir eşya eksilir evden,
Bir ömür çoğalır.

insan gibi

Ferhat Arıkan

Zulüm edip haksızlık yaparken insan
Teraziyi dengede tutuyor gibiydi
Yapmadan yapılanı yıkarken insan
Kanatsız bir kuş gibi uçuyor gibiydi

Halkı mahvedip savaşlar çıkaran da
Aç bırakıp sonra bir kap yemek koyanda
Hakkı anlatırken hak için soyanda
Merhametinden insan kaçıyor gibiydi

Ellerinde kan dillerinde dua var
Hapsetmişler yokluğa ağlıyorken çocuklar
Kimi sığınamaz kimi bir kaşık çorba arar
Şükür sofrasına terkedip bakıyor gibiydi

Kimi yoklukla kimi varlıkla imtihan ederken
Herkesi görüp kulunu kulundan seçerken
Daha gencecik canını feda ederken
Cehennem de ruhları yakıyor gibiydi

Rızkı veren hüda deyip birbirini soyan
Yetim hakkını yiyip yiyip hala doymayan
Merhameti de vicdanı da olmayan insan
Taptığına her suçu atıyor gibiydi

Herkes düşman olsada riyakârlıkta yapar
Zalimlik eder ama yine Tanrıya tapar
Yaradan yarattığını neden cehennemde yakar
Günahlarını ateşte saklıyor gibiydi

Güçlü olana taparak kula boyun büktünüz
Zalime arka çıkıp gariplere hep yüktünüz
Şimdi tövbe ederek sahte gözyaşı döktünüz
Ölürkende ruhuna hile katıyor gibiydi

Sessiz Savaşların Işığı

Birsen Eker

Kadın... Tarih boyunca sessiz ıgıllıkların taşıyıcısı, hayatın ta kendisi. Dünya dönerken, kadınlar çoğu zaman gölgede kaldı. Ellerini uzatıp hayatı şekillendirirken, söylenmeyen sözlerle bastırıldı, özgürlüğü dizginlendi. Frida Kahlo'nun dediğı gibi: "Ayakta durmayı başardım çünkü içimde fırtınalar vardı." Bu fırtına, tüm kadınların tarih boyunca taşıdığı direncin sesi oldu.

Geçmişten günümüze kadınlar; evlerde, sokaklarda, okullarda, hastanelerde, mahkemelerde ve yazı masalarında mücadele etti. Afrika'nın kıt coğrafyasında, kız çocukları eğitim hakkı için babasının izniyle değil, kendi azimleriyle ayağı kalktı. Uganda'da bir kız çocuğı her gün kilometrelerce yürüyerek okula gitti; vazgeçmedi. Nijerya'da kadınlar, geleneksel baskılara rağmen kendi işlerini kurarak ekonomik özgürlüklerini savundu. Bu zorluklar onların hem bireysel hem toplumsal zaferler kazanmasını sağladı.

Türkiye'de kadınlar hemşire, doktor, avukat, gazeteci veya ev hanımı olarak toplumun sessiz savaşçıları oldu. İlk kadın doktorlarımız savaş yıllarında yaralıları tedavi etti; hemşireler hastanelerde gece gündüz çalıştı, hayat kurtardı. Avukatlarımız kadınların haklarını korumak için adaletin peşini bırakmadı. Gazetecilerimiz susturulmak istenen sesleri yazdı. Ev hanımları ise gün boyu sessizce ailesini ve evini ayakta tuttu; toplumun temel taşı oldu.

Kadınların sessiz savaşları yalnızca bireysel değil, toplumsal bir devrim niteliğindedir. Eğitimin ve çalışmanın bir arada yürütülmesi kadınların en büyük güçlerinden biridir. Afrika'nın kırsal köylerinde kız çocukları okula giderken ailelerine destek olmak için çalışmak zorunda kaldı. Türkiye'de genç kadınlar hem eğitimlerini sürdürdü hem çalıştı; her diploma, her başarı emeğin ve direncin zaferiydi. Kadınların çalışıp eğitim alması yalnızca kendi hayatlarını dönüştürmez, toplumun geleceğine ışık tutar.

Kadın hakları, tarih boyunca alınması gereken bir mücadele alanı oldu. Oy kullanma hakkı, eğitim hakkı, çalışma hakkı, sağlık ve güvenlik hakları... Hepsi kadınların sessiz ama kararlı mücadeleleri sayesinde kazanıldı. Avukat Ayşe, cinsiyet eşitliği davalarında gece gündüz çalıştı ve kadınların haklarını savundu. Doktor Elif savaş ve doğal felaketlerde hayat kurtardı; uykusuzluk ve yorgunluğa rağmen görevini bırakamadı. Hemşire Fatma hastaların acılarına ortak oldu; sabrı ve sevgisiyle fark yarattı. Gazeteci Zeynep susturulmak istenen sesleri yazdı, gerçeği duyurdu. Ev hanımı Hatice tüm emeğini ailesine adadı; onun sessiz sabrı toplumun görünmeyen çimentosu oldu.

Kadın, tarih boyunca sessiz savaşlar verdi. Bu savaşlar bazen görünür oldu, bazen gözlerden saklandı. Ama her sessizlik bir direnişin, bir bilincin ve bir değişimin habercisiydi. Bugün kadın hâlâ mücadele ediyor. Sadece haklar için değil, saygı, eşitlik ve adalet için. Her bir başarı geçmişin acılarından doğan bir meyvedir. Bugünün kız çocukları eğitim ve özgürlükle büyüyerek kadınların verdiği sessiz savaşın devamcısı oluyor.

"Her kadın kendi fırtınasının ve güneşinin mimarıdır."

Her direnen kadın yalnızca kendisi için değil, geçmişin acılarını taşıyan, geleceğin ışığını inşa eden bir mimardır. Biz kadınlar tarih boyunca tüm sessiz savaşlarımızla yalnızca ayakta durmakla kalmadık; dünyayı dönüştürdük. Çalışmak ve öğrenmek, bu dönüşümün en güçlü kanatlarıdır.

Kadın hakları bir gün değil, her gün savunulmalıdır. Sessiz çığlıklarımız çocuklarımızın gülüşlerinde yankı bulur. Dualarım, tüm kadınların gücü, sağlığı ve özgürlüğü için olsun. Dünyadaki tüm kız çocukları okula gidebilsin, hayalleri gerçek olsun. Direncimiz, sevgimiz ve cesaretimizle, Afrika'nın uzak köylerinden Türkiye'nin büyük şehirlerine kadar, yeni bir dünyayı inşa ediyoruz. Dualarım ve dileklerim tüm kadınların yarınlarının aydınlık, yollarının açık olması içindir.

**Abdurrahman
Bekçi**

fakir düş

İlker Keleş

gözlerinden gözlerime
düşen düş
fakirken yazılır şiir
yalnız
açken öpülür gözlerin
düşler
yoksulken kurulur
yoksunken
kendi karanlığından
aydınlığını görmemişken hiç
delirmemişken
delirmek nedir
bilmemişken

gözlerinden akan düş
gel benimle uç
yaşlan
avuçlarımda.

Mí Rio

Davut Elçin (Ez-davudî)

Sensiz yapamam, biliyorsun,
Belki de bu yüzden
Beni sensizlikle sınıyorsun.
Ey canım, sevgilim, bir tanem,
Güzel olan sen değilsin,
Gözlerindir en güzel olan.
Saçlarındır keşfedilmemiş olan,
Hiç okşanmamış, sevilmemiş.
Hiç sevilmemiş kalbin,
Okşanmamış saçların var,
Bırak da güzel seveyim seni.

tutulma

Hamit Gencer

Ayın belki de en utangaç gecesi
Bir güvercin yuvadan ayrılır
Yavrular hisseder, arş inlemiştir
Ayın belki de en zarif gecesi

Güneşin belki de en kırmızı sabahı
Bir güvercin daha ayrılır yuvadan
Yavrular anlamaz, ses çıkamaz artık arştan
Güneşin belki de en mavi sabahı

insanlığın ayak izleri

Esra Sönmez

Omzuma astığım bez çantamın içinden, uzun beyaz boynunu ustaca sarkıtmış aşağı bakan ördeğim ile ben, "insanlığa" ait bir iz arıyorduk. Bir ayı aşkın süredir yollardaydık ve insanlığa dair henüz hiçbir ize rastlamamıştık. Ördeğim, bir iz bulma konusunda benden daha ümitliydi. Artık iyiden iyiye sıkılmış olan ben ise, kolumdaki beyaz lekeleri -sebebini bilmiyordum- durmadan kaşırken bir yandan da sürüdüğüm ayaklarımla yerdeki taşları tekmeleyip yuvarlayarak ilerliyordum. Ördeğim durmadan yavaş ol, diyordu bana.

"Çok sallanıyorsun! Bir iz kaçıracağım diye korkuyorum."

"Yorulдум," dedim mızıklanır gibi. O vakit bana bir yerde durup soluklanmamızı ve geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmamız gerektiğini söyledi. İlk on gün bunların hiçbirine ihtiyaç duymadan yol almış, on birinci gün geldiğinde gökyüzüne, Olymposluların evine uzanmak ister gibi dikilmiş devasa bir taş yapıtın önüne varmış ve gölgesini düşürdüğü yerde uyumuştuk. Taş sütunlara işlenmiş aslan kabartmalarından korkan ördeğim, gece boyunca çantamdan hiç çıkmamıştı. Sonraki sabah devam ettiğimiz yolda yine tam on gün hiç durmamış, ancak yirmi ikinci günün gecesinde konaklayacağımız yeni yerin önüne vardığımızda durmuştuk. Yerin altına, en altına, Tengri'nin tamusuna ulaşmak ister gibi aşağıya kazılarak inşa edilmiş bir yeraltı şehriydi burası. İçeri girdiğimizde, ördeğimin çantamdan yine çıkmadığını görmüş ve sormuştum.

"Bu sefer neyden korkuyorsun?"

O zaman ördeğim bana, taş duvarı tahrip eden şekilsiz yazıları, üzerine kazılmış isimleri ve sağa sola atılmış pet şişeleri göstererek "Bu sefer korkmuyorum," demişti. "Utaniyorum ama bu duygu diğerinden çok daha korkunçmuş."

Ondan sonra bir daha hiçbir yerde konaklamamıştık. Ama şimdi yeniden ayaklarımı sürüşüm ve taşları yuvarlayışım ördeğimin dikkatini bir hayli dağıtmış olacak ki nihayet bir yerde konaklamaya karar verdik.

Bir handa.

Şans eseri, öylece karşımıza çıkıvermişti. Dört bir köşesinden yükselen tuğla kulelerin ortasında kocaman bir avlusu vardı. Avlunun ortasında da suyu kesileleri yıllar olmuş, içi kuru yapraklarla dolmuş büyükçe bir kuş havuzu bir anıt gibi duruyordu. Kuş havuzunun önünde durdum. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Kapıların önü, kapıların ardı, üst kata çıkan merdivenler, alt kata inen merdivenler, balkon, mutfak, kiler, ibadethâne... Her yer bomboştı. Biz de yalnızlığımızı da yanımıza alarak üst kattaki odaların birine yerleştik. Bir süre boyunca kâh sedirin kâh karyolanın üzerine oturarak vakit geçirdik. İlk kez çantamdan çıkan ördeğim, turuncu perdeli ayaklarıyla el dokuması olduğu aşikâr ipek halının üzerinde hoşnutlukla epeyce bir gezindikten sonra ahşap bir sandığın üzerine çıkıp tünedi. Akşam olunca duvardaki gaz lambasını yaktım. Bir duvarı baştan sona kaplayan gömme dolabın bir kapağını araladım. İçinden ciyaklayarak fırlayan fareyi ne ben ne de ördeğim umursadık. Zaten o, şeffaf göz kapaklarını indirmiş çoktan uyuklamaya başlamıştı bile. Sess çıkartmamaya dikkat ederek dolabın içinde asılı olan hırkayı, köşeye yaslanmış duran asayı ve üzerlerinde "Talim'ül Mütealim" "egzorsizm" ve "rüya tabirleri" yazan üç farklı kitabı alıp incelemeye koyuldum. Kitapların sırtlarındaki dikişler gevşemiş, fareler tarafından yer yer kemirilmişti. Bez çantamla kapaklarındaki tozu güzelce sildim. Üzerinde "rüya tabirleri" yazan kitabı açtım. Anlamadığım dilde yazılmış yazıların altında yine anlamadığım resimlerin çizili olduğu birkaç sayfayı ardı ardına çevirdim. Güneş, ay ve on bir yıldızın tasvir edildiği bir çizim görünce durdum.

Ördeğim tünediği sandığın üzerinde kıpırdandı. Pencereden sızan ay ışığı, yüzüne vurmuş ve beyaz tüylerini parlatmıştı. Hâlâ uyuyor olduğunu görünce tekrar sayfaya döndüm. "İnsanlığı" aramak için çıktığımız bu yolda bu yıldızların bize yol gösterebileceğini düşündüm.

devamı için tıklayınız.

Elif Özalp

buluşma

Sophia Jamali Soufi

Yokluğun, dünyanın boş şarkısıdır
Varlığın, var olmanın tek anlamı
Bu hacimde ve bu vehimlerde
Gece bizi sarmaladı
Gözlerinin ışığı güneştir
Senin tutkun
Toprağa bağlı bir aşktır
Yeşermeliyim
bahar gelmese bile
filiz bile olsa
açık bir mektup
Bırak dünya
bize ulaşan tüm yolları kapatsın
Sen ve ben
her bir çakıl taşıyla
ayaklarımızın altında
bir yuva kuracağız
Özlem ve hasret
kıvrımlar içinde
iki dereciktir
sen ve ben
birbirini kaybetmiş
iki derecik
Gel, denize ulaşalım
Yokluğun, dünyanın boş şarkısıdır
Gel
gel
şafağın ilk dizesi olalım
orada ki kelimeler
tamamen çaresizdir ...

Nietzsche nin neşteri

Ege Günay

Nietzsche nin neşteri
Atlara acımayanların kalbini
Varoluşunu
Deşer
Rençber
Güneş etme bana
Putların alacakaranlığında
Ne edebiyat ne bilim
Halim psikotik benim
Parçalanma endişesiyle
Pierre Marty dahi görse
Deşse somatizasyonumu
Izdırabımın
Psikozumun
İçini deşse
Kan ile vahşet ile vecd ile
Deşse de , sarsa da
İnsanca, pek insanca kalamam

İnsanlığın deccallığı
Benliğimi yardı
Sokakta yürüyen kişiler
Beni deştiler
Cinayet işlediler ve sonra
Barda içkilerin içtiler
Gazetelerini okudular sabah
O esnada ben
Düşüncelerimleyim
Odamın ufacık kıyısında
Yarılam benliğimle kapana kısılmışım
Tanrı bana yüz çevirdi
Tan kızılığı görünüyordu pencereden
Tam hayattan vazgeçerken
Tanrı öldü diyince bana şeytan dediler
Üzerimi taşıdılar
Ey Kendini göremeyen deccal ordusu!
Ey Tanrıyı öldüren katiller!
Ey Yüzünden haz akan köleler!
Kurbanı fail etmek size özgü zaten?
Biyopsikonörolojik faktörlerim,
hayatı sorgulayış biçimim, yaşayışım
Size bakışım
Farklı , dezavantajlı diye mi tüm bunlar?
Nerede ilaçlar?
Görmediniz sayın, olmadım sayın
Başarısızlığınızım, çok düşünen biricik delinizim!
Beni unutacaksınız,
mezarıma gül koyunca bitti zannedeceksiniz!
Filhakika, yanınızda olacağım
Kitaplarımla
Ve tiyatrom biter alkışlarla
Ben Nietzsche, iyinin ve kötünün ötesinde.

bayram sabahı

Hamza Hızal

Bayramlarda genelde köyde olurduk. Bir gün öncesinden şehirden yola çıkar akşam olmadan köye varırdık. Uzun bir süre eve giren çıkan olmasa da ve evden her ayrılışımızda detaylı bir temizlik yapılmış olsa da annem eve uğramadığımız bu süre boyunca evin temiz olmadığına dair kaanat getirerek veyahut otomatik bir eylem olarak temizliğe başlardı. Ben de anneme yardım ederdim. Babam o sırada kümese iner ve uzun süredir görmediği tavuklarıyla ilgilenirdi. Akşam olunca tüm aile balkonda yemeğimizi yer ve sohbet ederdik. İlerleyen saatlerde babamın kafası uykudan önüne birkaç sefer düşmeye başlayınca ayılmaya çalışır yarın sabah erken kalkacağımızın hatırlatmasını yaparak önce mutfağa yemek atıştırmaya sonra da yatak odasına giderdi. Ben de uykum gelene kadar anneme çay keyfinde eşlik ederdim.

Gün ağarmaya yakın babamın uğraşlarına rağmen o güzel ve tatlı uykuma devam edebilmek için mücadele verir çok geçmeden yenilgiyi kabullenerek abdest almaya giderdim. Camiye gittiğimizde alt kat çoktan dolmuş olur biz de üst kata çıkardık. Camiinin imamı bayram gününün anlam ve önemine dair bilgiler verip camiinin ihtiyacı için cemaatten az çok demeden yardım talep ederken elinde büyük bir kovayla cemaatin arasında gezinen bir adam gelen yardımları dua eşliğinde toplardı. Kovalı adam bize yaklaştığında ben gözücuyla babama bakıp kovaya atacağı paranın miktarını tahmin etmeye çalışırdım. Namaza geçtiğimizde ben önümdeki birini takip ederek hata yapmamaya çalışarak namazımı kıldım. Namaz bittikten sonra tüm cemaat birbiriyle bayramlaşmak üzere camiinin avlusunda toplanırdı. Ben o kalabalıkta önce bir kenara çekilir bir gözüm babamda bir gözüm de tanıdık birini arar şekilde beklerdim. Kalabalık biraz azalmaya başladığı vakit babamla göz göze gelirdik. Söze ilk kendi girip "senin de bayramın mübarekli olsun oğlum" derdi. Ben de çocukluğumdan beri bana miras kalan o mizaçla - yüzümdeki ciddi ifadeyi bozmamaya çalışırdım ama nafiye- gülerek babamın bayramını kutlardım. Sonra babamın peşinden bayramlaşmaya devam ederdim. Eve geldiğimizde annem hala uyuyor olurdu. Babannem ise sabah namazını kılmış oturma odasında annemin sonradan kendisine kızıp söyleneceği birtakım şeylerle uğraşırdı. Halamın babanneme, bayramda çocuklara dağıtsın diye vermiş olduğu paraları bildiğimden babannemin elini öperek bayramını kutlardım. Babannem para kesesinden beşlik, onluk, yirmilik çıkartır ve hangisini vereceğine karar verirken ben yirmiliği vermesi için dua ederdim o da uzunca bir süre düşünür sonra da rastgele bir para uzatırdı.

Nazile Portakal

Öyle Bir Huzursun

Deniz Sezin Polat

Yine kavuşabilir miyim tutamadığım ellerine?
Sarılabilirim ya da hiç konuşmadan,
Tek bir kelimeyi duymayı bekliyorum
Gözlerimden gözlerine
Dokunmayı kalbindeki o küçücük
senin bile adını bilmediğin noktaya
Ulaşmak seninle hiç de zor olmaz aslında yıldızlara...
Sıcacık bir oda, kara kışın bir günü
Cam kenarından izlediğim manzara
Görmek seni öyle huzur ki içime,
Dökemiyorum kelimelere...

umudun goncası

Fatih Yılmaz

Yıldızlar karanlık çökünce parlar
Ve vardır hepsinin bir hikâyesi:
Acı, tatlı bir sürü hatıralar
Olur sermayesine fikir hazinesi.
Ukde kalmış aşklar,
Yarım kalmış sevdalar...
Akar gönüllerden sözler şelâlesi.

Yıldızlar karanlık çökünce parlar;
Oysa ışıkları hep yanar.
Gündüz sanat üretir hünerli eller;
Geceleyin şiir konuşur dertli şairler.
Körükler bu yangını peymane aşıklar.

Yıldızlar karanlık çökünce parlar.
Şafağın en yakın olduğu zaman.
Karanlığın en zifiri olduğu anda
Zuhur eder vakti gelen kahraman;
Ellerde kılıç başlar intifada!

Yıldızlar karanlık çökünce parlar.
Güneşiniz size kalsın,
Aydınlığı yeter bize Ay'ın
Şafak sökene kadar.
Ve vardır umudu her bir goncanın.

hamamönü

Zeynep Yeşilbaş Yardımcı

Hamamönünün dar sokaklarına sığmayan şuh kahkahalarımız
Karanlıkta belli belirsiz sahneler
Duvar diplerine gizlenmiş acı, nefret, kin
Bir fotoğraf karesinde ölümsüzlük kazanıyor tüm güzellikler
Bir saksının etrafına dizilmiş bekleyen gözler
Saksıdaki çiçeklere rakip çiçeksi yüzler beliriyor ekranda
Tıpkı çiçekler gibi rengarenk, hayat dolu ve bahar kokulu
Sokaklar eskiyi anımsatıyor
Ne çok şey anlatıyor meğer
Susmak bilmeden
Parke taşları yer yer dilleniyor konuşmak istercesine
Topuk seslerine karışıyor haykırıışları
Kapı kolları nasırlı ellere kucak açmaktan bitap düşmüş
Kapı tokmağıysa misafir gönüllere eşlik ediyor tüm hırçınlığıyla
Bir sebil görüyorum
Huzur akıtıyor sanki yer yer
Ama heyhat
Oda nesi
Ne kadar yabancı insanlar
Ne kadar anlamsızlaşıyor her şey
Samimi olmayan kahkahalar kirletiyor her yeri
Yakışmıyor buralara bu yabancı bakışlar
Gitmesi için alkış tutuyor sanki tüm ışıklar

kopmuş artık hayatla bağım

Gülnare Akçay

Kopmuş artık hayatla bağım
Alemde varlığım aldatmasın
Dahilde ölü, zahirde sağım
Kalbin atışlarına kimse kanmasın
El gözünde yüce bir dağsın
Yürek bu dertlere nice yanmasın
Bu dağdan ellere güller yağsın
Kimse balımdan zehir tatmasın

Nelerle savaşıyor, bu genç yaşıım
Meğer hüznün bitirirmiş insanı
Tatsız geliyor sofrada aşım
Yok mu bu kederin bir insan yanı
İçim diken yüzüm çiçek saçıyor
Gül gibi ömrüm akıp gidiyor
El yaraya tuz serpip sarıyor
Kalp, her gülen yüzü insan sanmasın

Çok Soğuk

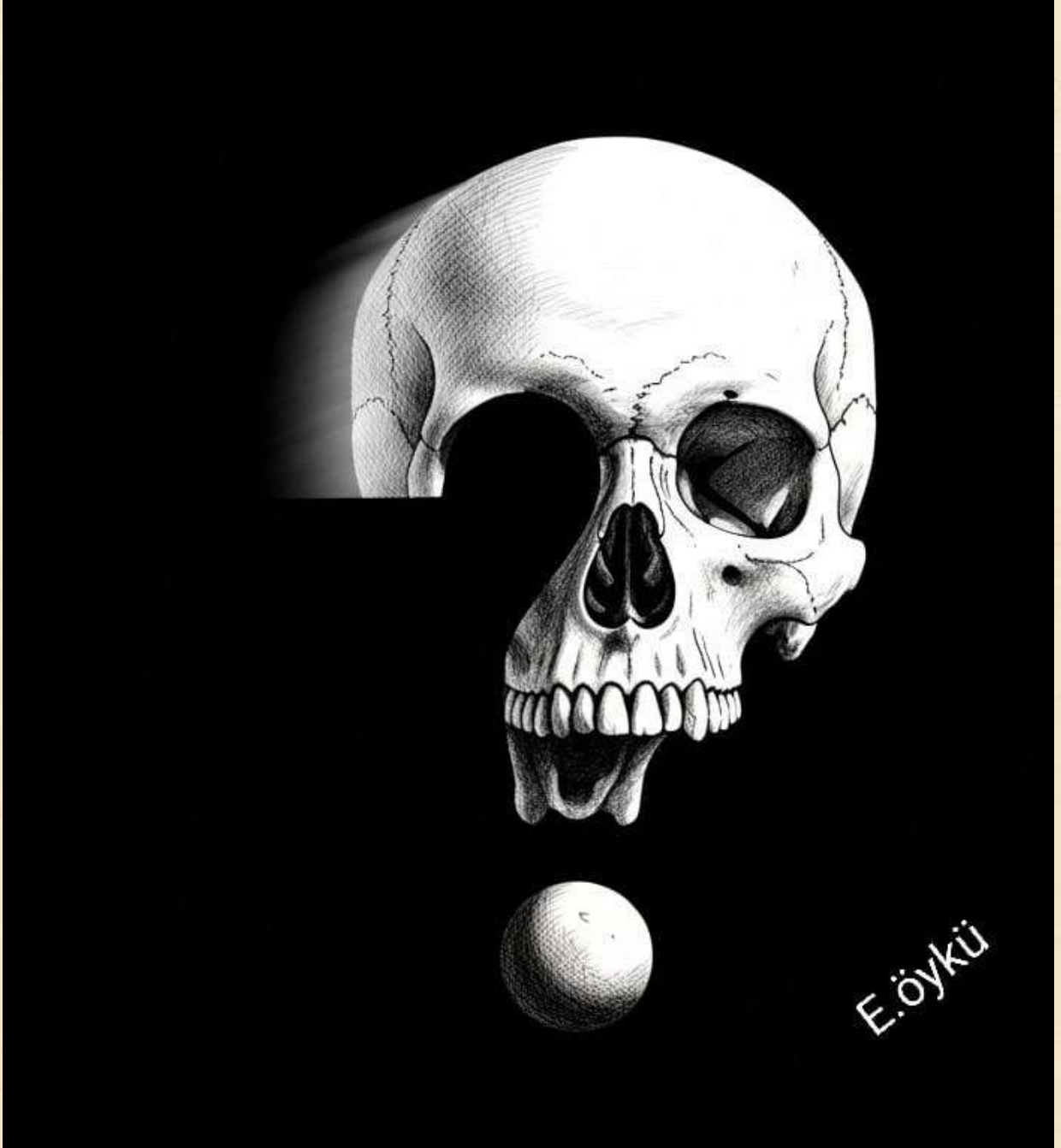
Mustafa Talha Şenel

Bir fırtınadır esiyor
Kafamı çevireli
O büyük inci taşlara
Yüzüm gözüm sileli

Bir kırağıyla ellerim donuyor
Burnum mest, tenim mest
Ellerim ceplerime kaçıyor
Gel de ısıt beni

N'olur yansam, atsam cekedimi
Cekedim bana yük
Soğuk da öyle, şart mı bana
Ne yani bir dönüversen bana

Deniz gibi gözünde yeksan olsam
Lüzumsuz; sahil ve canlı beniz
O biricik hasretin de olmasa
Ne kalır tekeller ne lodoslu deniz

Emine Öykü Güner

karagöl

Barış Alsak

Ben kırmızıydım
Kırmızı bir güldüm
Koklardı beni herkes
Severdi beni herkes
Gelenler benimle muhatap olmadan
Yanımdan geçmezlerdi
Sonra hayat ilerledikçe ilerledi
Olgunlaştım, yayıldım, açtıkça açtım
Gitgide koyulaştım, siyahlaştım
Ve karagöl oldum
Ve eski günler geride kaldı
Koklamıyor beni kimse artık
Sevmiyor beni kimse artık
Geçmiyor benim kimse yanımdan artık
Kalakaldım tek başıma
Ortalarda
Anladım işte o zaman
Asli hüviyetini kazanmış olmak
Başkaları tarafından
Terk edilmeye sebep imiş
Oysa siyah gül halimle siyah gülücükler
Saçmak ne hoşmuş
Kara dikenler yaşamak ne bahtiyarlıkmış
Halim yaman diyen yanılır
Oysa benim halim
Onların muhtaç oldukları mutlulukla
Doludur
Demek yaşamak kendi cevherimizden
İbaretmiş.

arayış

Merve Türkan

Anlaşılıyordu gözlerinden kalbinin yorgunluğu,
İnsanların ihaneti, yılların suskunluğu.
Bitirmişti onu düşüncelerde kayboluşu,
Sahte gülümsemelerle ruhunun yok oluşu.

Belli ki gitmek istiyordu buralardan ,
Kurtulmak istiyordu sırtındaki yüklerden ,
Ama nasıl çıkabilirdi bu çıkmazdan ,
Hâlâ içinde bitmemiş şeyler varken.

İnanıyordu, bulacaktı bir yolunu.
Ona çok görülen mutluluğu, huzuru.
Özgürlüğüne kavuşturacaktı ruhunu,
Ve tamamlayacaktı bu arayış yolculuğunu.

Özsaygısı büyük ölçüde sağlıklı olan bir insan aşık olabilir mi ?

Esmâ Nur Türkistanlı

Her zaman “yeterince sevmek” bir ilişkiyi sürdürmeye yeter mi ? Özsaygısı büyük ölçüde sağlıklı olan bir insan aşık olabilir mi, emin değilim.Çünkü aşk dediğimiz şey, bir yerden sonra kişilerin birbirlerine tahammül etmeye ne kadar razı geldiğiyle alakalı gibi... kendinden ödün vermekle,sınırlarının zaman zaman ihlal edilmesine göz yummakla... Kendi merkezinden birazcık kaymakla...

Özsaygı aslında, bireyin kendine sadakatidir. Aşk ise bazen bir başkasının duygusal coğrafyasına vizesiz geçmek gibidir;nerede duracağını bilemeden.

Bu yüzden • beni seviyor• cümlesi bazen bir haklılık değil, bir yanılgı olabilir.

Sevgi varsa her şey yolunda olacak sanrısı, güvenin, sınırın ve kimliğin zarar gördüğü yerlerde bizi tutmaya devam eder.

Ama sevgi yetmez. Ve bu, sevginin kutsallığını bozmaz. Sadece onun da bir insan çabası olduğunu hatırlatır.

Gülcan Özer aşkı • en • ve •çok• olarak tanımlar. Durmaksızın onu düşünmek ve onun da en çok sizi düşünmesini çok. istemektir.

“Birini öncelik haline getirmek”...

Aslında tam da burada başlıyor mesele. Her insan bambaşka bir dünya, herkesin sevme biçimi, ihtiyaçları, beklentileri farklı. Bir ilişki içinde bu farkları tanımaya, öğrenmeye ve uyum sağlamaya çalışırken, fark etmeden bize yapılan küçük saygısızlıkları ne kadar görmezden geliyoruz?

Gerçekten “ilişkide birlikte büyümek” için mi sabrediyoruz, yoksa hayal kırıklıklarını “törpülenmek” gibi süslü bir tanımın ardına mı saklıyoruz? Bazen ilişkiyi sürdürmek uğruna, kendi sınırlarımızdan, özsaygımızdan ne kadar ödün veriyoruz – ve bunu “dönüşüm” adı altında mı meşrulaştırıyoruz?

Jessica Benjamin, aşkı bir tür ‘özne-öteki gerilimi’ olarak ele alır. Özsaygısı yüksek biri bu gerilimi yönetmekte zorlanabilir çünkü öz-yeterlilik duygusu ‘bir başkasına duyulan ihtiyaç’ ile çelişebilir.

İlişkinin temelini benliğin kendini ifade etme biçimi (self assertion) ve ötekini tanıma (mutual recognition) arasında kurulan gerilim oluşturur. Bu gerilim bozulduğunda ilişki ya bir tarafın sürekli bastırdığı ya da diğerinin egemen olduğu bir yapıya evrilir.

İlişkilerde çoğu zaman karşılıklı sevgi ve anlayış üzerine kurulu bir eşitlik fantezisi yaşarız. Oysa bu fantezi, çoğu zaman gerçeklikten çok, çocukluktan taşınan ihtiyaçların yeniden sahneye konduğu bir oyundur. Aşk yalnızca bir duygulanım değil, aynı zamanda bir egemenlik ilişkisidir baktığımızda.

Bilinçdışında karşılanmamış ihtiyaçlarımız, terk edilme korkumuz, değersizlik hissimiz ya da görünür olma arzumuz; bir kişiyi “aşk” zannetmemize sebep olabilir.

Yani aşık olduğumuzu sandığımız kişi, aslında bir şemanın tetikleyicisi, bir “eksik parçanın” taşıyıcısıdır.

devamı için tıklayınız.

Abdurrahman
Bekçi

25 yıl önce, bugün

Rıza Yılmaz

Gözü acımaya başlamıştı ki göz kapaklarını hafiften hafiften kaldırırken güneşin pencereden yansıyan ışığını gördü. Pek uyanmak istemese de söylene söylene bir o yana bir bu yana döndü ama olmayacak dikilmeye varmıştı ki yorgan kaydı; ayağı keskin soğuğu hissedince ürpererek yorganın altına tekrar girdi ama nafile birkaç dakika sonra oflaya puflaya kalktı. Güneş hafiften kendini göstermişti, macunu dökülen camların arasından hafiften de olsa bir soğuk akımının yüzüne çarptığını hissetti. Camların yarıya yakını buz tutmuş, dışarısı pek görünmüyordu.

Hava durulmuştu ama akşamki şiddetli fırtınada göz gözü görmüyordu. Bulutlar olabildiğince karanlık ve yere o kadar yaklaşmışlardı ki herkes içinden bildiği duaları okumaya başlamıştı. Kerpiç evin sıcaklığı olsa da sobanın bir türlü yanmasına izin vermeyen rüzgarlı hava gene de içeride iliklerimize kadar hissediliyordu.

Kuzinede pişen patateslere talim etmiştik etmesine ama mumların daha fazla dayanamayacağını bildiğimizden mezarlık gibi yan yana yere atılan yün döşeklere ve kaz tüyü yastıklara birer birer başımızı koymamızla uykuya dalıp gidişimiz bir olmuştu.

Pencereden sallanıp duran kavak ağaçları belli belirsiz görünüyordu. Kalktı, çiçekli pazenden elbisesini giydi, yün çoraplarını bileklerine kadar çekti, başörtüsünü düzeltti, yeleğini aradı durdu bir an bulamadı, yastığın altına yorganın altına bakarken döşegin ucunda gördü, pelerin gibi savurdu omuzlarına giydi.

Sobaya gözü ilişti sönmüştü, hafifçe eğildi baktı köz dahi kalmamıştı. Duvarın dibinde duran inşaat demirini aldı yokladı hiçbir şey kalmamıştı. Küçük bakır kürekle külünü kovaya doldurdu, arkasını döndü çocukların üstüne basmamak için uzun adımlar atarak kapıya gitti. Tahta kapıyı çekti çekti...bir türlü açılmıyordu, donmuştu. Kül dolu tenekeyi yere koydu, iki eliyle iyice asıldı, biraz uğraştı sonunda açtı. Kapının sesine yatanlardan bir ikisi başını kaldırdı ama daha bakmadan devrilip yorgana sarıldılar.

Bir metrelik taş balkonda neredeyse yarım metreden fazla kar vardı. Ayağını uzattığı gibi bilekleri karın içinde kayboldu. Çaresiz odunluğa doğru yürüdü. Karabaş yerinde yoktu daha sürtüyor demek ki diye düşündü, acıksa gelirdi dedi kendi kendine. Çömeldi ince söğüt dallarını bir kenara koydu, hava buz gibiydi keskin bir ürperti hissetti, hızlıca baltayla bir iki kütük yardı , kırıntıları topladı, kül tenekesini döktü odunları içine koydu. Ahıra kulak kesildi, inekler tepişiyordu, odun dolu tenekeyi aldı, geldiği gibi ayak izlerine basa basa geri gitti. Kapıyı açtı daha kimse uyanmamıştı, usul usul odunları sobaya koydu kapağını kapattı, dizlerinin ağrısından yüzü buruştu, oflaya tıslaya yere oturdu, eğildi sobanın ön gözünden kıvırdığı kağıtlardan birer birer içeri koydu, kibriti yaktı kağıtları tutuşturdu. Ateş yanmaya başlayınca tenekedeki ince söğüt dallarını ve kıymıkları birer birer ön gözden içeri koydu.

Ateşin başında geçmiş günler aklına geldi. Pamuk tarlasında çapa yaptığı zamanı ,bir yandan süren hamileliğinin ona ne kadar eziyet verdiğini, su ve çamaşır işlerini, daha henüz doğru dürüst bir evleri yokken kaynanasının sonra eşinin teyzesinin evinde kaldıkları günleri;dört kız doğurduğunu ve erkek çocuk doğuramadığı için yediği dayakları, horlanmasını, küçük görülmesini ve daha nice kötü anı bir film şeridi gibi gözünün önünden akıp geçti.

En küçük oğlu uykulu, yatağında debelenince hayalin içinden istemsizce bir anda çıkıverdi.

devamı için tıklayınız.

haikular

Hızır İrfan Önder

HAİKU OKUYAN MEHTAP

Japon kızlara
haiku okur mehtap-
çimenler ıslak!..

YETİŞ EY BAHAR

sensizlik hançer
geceler vurdum duymaz
yetiş ey bahar!..

LEKE

doğum lekesi gibi
kalmış yüzünde
ağyar bakışı!..

UTANGAÇ

ayçiçekleri
baygın baygın bakıyor
güneş utangaç...

GÜLDÜĞÜM YALAN

Boğaz yanıyor
erguvanlar ağlıyor
güldüğüm yalan!..

GÜL KOKAR ÖLÜM

bir gün sonlanır
güneşin saltanatı
gül kokar ölüm!..

DİNER Mİ?

diner mi bilmem
ay saçımı okşarsa
annesizliğim?..

Alper Murat Kirpik

kim girer rüyalarına

Cemal Karsavran

camdan cana bir yürek bendeki
sahibini bulamamış
alıcısı olmayan

gün ağarmasıyla başlayan
aynaya küskünlüğü
ve günle gülen

kırmızı kravatım boğazımda
kanını hareketlendirir
güneş yansıması aynaya

bir öpücük kondururum aynadaki bana
varsın düşünsün
kim girer rüyalarına

Osnabrück'te Bir Kadın

Ergin Bozkurt

Sokağa açılan tüm kapıları kapatın
Hatta güneşe açılan pencereleri de
Üstümde yorgun bir ihtiyar alınganlığı var
Kırdıysam özür dilerim her birinizden ayrı ayrı
Unutun lütfen ettiğim küfürleri de
Aritin tüm külliyatınızı ve fikriyatınızı benden
Bilhassa kan çanağı gözlerimden
Üstüme yeni yetme şairlerin şiirlerini atın
Bir tek onlar iyi geliyor bana

Söndürölmesi imkânsız tüm yangınlar bende başlıyor
Kıvılcımlar sizden
Kim söylüyorsa delirdiğimi
Üstüne üstlük aynalarda kendimle seviştiğimi
Yalan söylüyordur ama siz yine de inanın
Alışkınsınız sizinle ilgili olmayan yalanlara inanmaya

Şiirlerinde hep kırlangıçları yazıyor diyenlere de aldırış etmeyin
Onlar kaç bahardır uğramıyorlar bana
Müzeleri geziyor bulutlu bir yaz günü
Osnabrück'te bir kadın sakın ve sessizce
Barışın kentinde olmanın hayranlığını taşıyarak
Müzeler ve sanat galerileri yalan söylemez
Çok zaman sessiz kalsalar da sokaklar keza öyle
Ne anlatıyorsa size, asıl siz ona inanın
Modern çağ bana göre değil ben sizi aldatırım

Ateşkesi imkânsız tüm savaşlar bende başlıyor
Arşidüklere suikastlar ise sizden
Osnabrück'te bir kadın ne anlatıyorsa size
Rica ediyorum siz ona inanın
Öldü diye müttefikim kuşlar, lütfen beni de ölmüş sayın

penceresinden

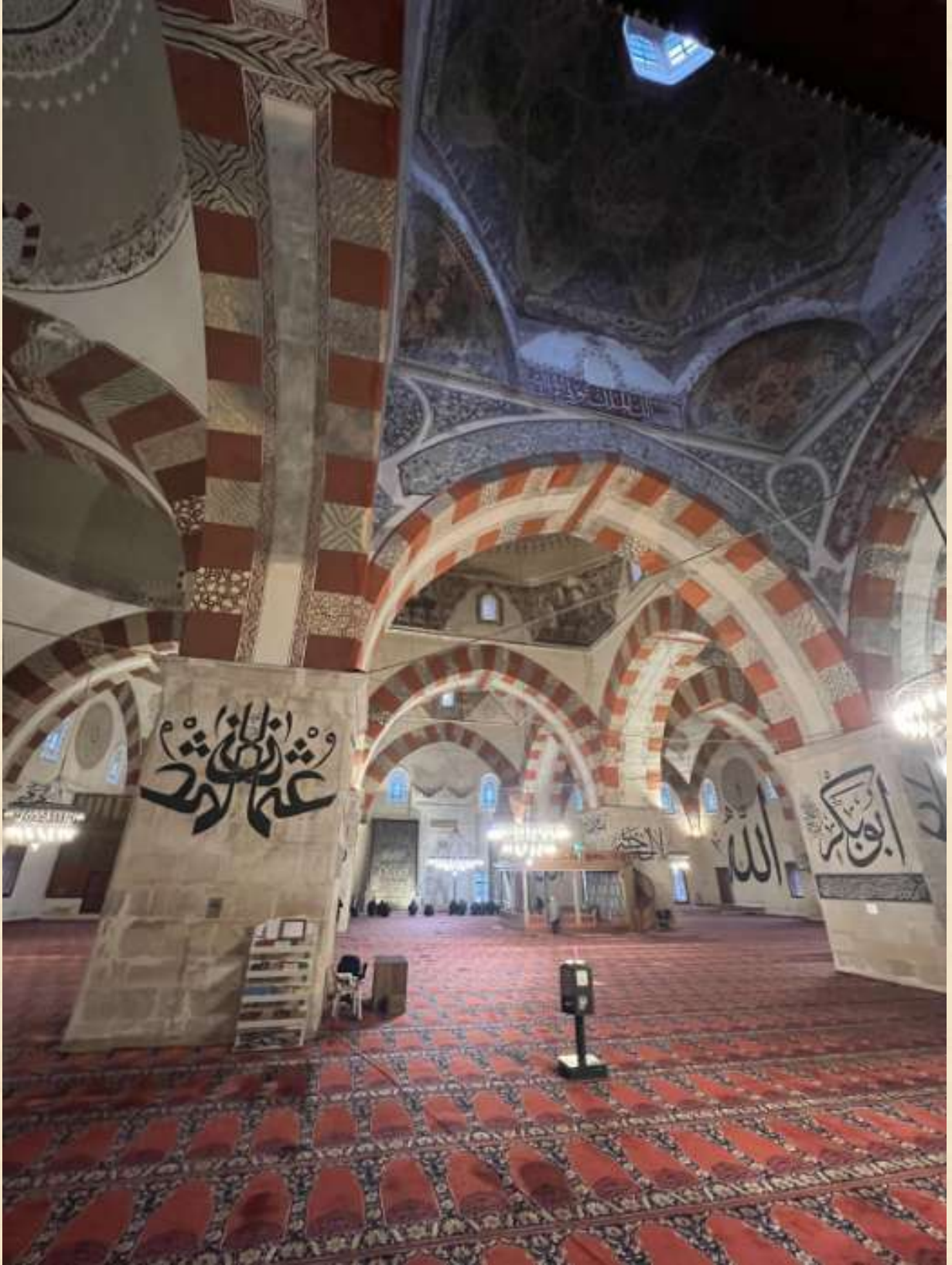
Ahmet Yılmaz Tuncer

Bir trenin penceresinden
Bakar gibi bakıyorsun
Geçen zamana
Tren raylarının
Sesleri sürekli
Eşlik eden sana
Bir zaman geldiğinde
Gözlerin yorulduğunda
Kapatacaksın gözlerini
Artık baktığın pencerenin
Ve pencerenin ardından
Gördüklerinin
Bir anlamı kalmayacak
Tren raylarının sesleri
Çoktan kaybolmuş olacak
Bir sessizlik
Ve onun peşinde
Bir rüzgâr dolacak içine
Konuşmak için
Zamanın geçtiğini
Sevmek için
Ömrün bittiğini
Anlayacaksın
Sen bunları özümsediğinde
Başka birileri
Bir başka trenin penceresinden
Bakıyor olacak.

toprak ağlıyoruz

Seyfullah Karagöl

Bir yaş süzülürken yanaklarımızdan
Yusuf'un kuyusuna doğru
Anlamak devşiriliyor,
Yabancı kaldığımız yanlarımızdan.
3 İhlas, 1 Fatiha bilsek de
Kapatamıyoruz kırılgan çiçeklerle üstümüzü
Küllerinden doğuyor acılarımız.
Takvim yaprakları bir papatya gibi
Ruhumuzdan ayıklıyor yapraklarını...
Ne dilimizden ne elimizden ne de gözlerimizden
Tümünden yok oluş yapamıyoruz.
Patlamış tekerler, bardakta unutulmuş dişler
Ziyadesiyle zehirlendiğimiz sofraların aşını, kusamıyoruz...
Bir ölüm yatıyor yaşarken içimizde
Biz, toprak ağlıyoruz...

Edirne Eski Cami

Begüm Erkol

boşluk

Bekir Debbaşoğlu

Bir sabah uyandım ve dünyada herkesin aynı kelimeyi unuttuğunu fark ettim. Kimse neyi unuttuğunu hatırlamıyordu ama eksiklik çok belliydi. Cümleler kuruldu, tamamlandı, yine de bir yerlerinden sarkıyordu. Sanki herkes aynı yerden kırılmıştı.

Sokakta yürürken insanların ceplerinden küçük ışıklar dökülüyordu. Kimse fark etmiyordu. Ben eğilip topladım. Çocukken kaybettiğimiz heveslere benziyordu; biraz tozlu, biraz utangaç. Işığı cebime koyunca ağırlaşım. Bazı şeyler hafif görünür ama taşımaya başlayınca insanı değiştirir.

Evler bu yeni dünyada konuşmuyordu. Duvarlar susmuştu. Perdeler hiçbir şey saklamıyordu. İnsanlar eşyalarını değil, anılarını yerleştiriyordu odalara. O yüzden bazı evler çok kalabalık, bazıları neredeyse boştu. Benim evimde hep bir sandalye eksikti. Oturacak biri için değil, kalkıp gidecek bir şey için.

Bu dünyada kalpler işe gider gibi çalışmıyordu. Bazen günlerce duruyor, bazen bir bakışla mesaiye kalıyordu. Kimse bunu garip bulmuyordu. “Kalbin bugün izinli” demek normaldi. İzin alan kalpler yüzünden şehir biraz yavaşlamıştı ama kimse şikâyetçi değildi.

Sevgi burada bir görev değildi. Kimse kimseyi tamamlamıyordu. Herkes biraz yarımdaydı ve bu kabul edilmişti. Yarım olmanın bir kusur değil, mimari bir özellik olduğu söylendi. Ben buna inanmak istedim. İnanç bu dünyada hâlâ serbestti.

Gökyüzü bazen yere yaklaşıyor, insanlar başlarını eğerek yürüyordu. O anlarda herkes daha nazik oluyordu. Kimse bağırıyor, kimse acele etmiyordu. Gökyüzü geçince eski hâllerine dönüyorlardı ama o kısa an, herkese başka bir ihtimal bırakıyordu.

Ben bu dünyada kendimi saklamadım. Çünkü saklanacak bir yer yoktu. Yanlış anlaşılacak bile daha yumuşaktı. İnsanlar seni olduğu gibi değil, olabileceğin yerden seviyordu. Bu da insana tuhaf bir cesaret veriyordu.

Eğer bir gün buradan gidecek olursam, arkamda bir eksiklik bırakmak istiyorum. Küçük, adı konmamış, ama fark edilen bir boşluk. İnsanlar durup “burada bir şey vardı” desin. Ne olduğunu bilmeseler de olur.

Çünkü bazı insanlar dünyaya iz bırakmaz.
Dünyanın yerini biraz değiştirir.

bir güzellik gördüm dostlar

İhsan Fatih Polat (Ozan Ebedi)

Bir güzellik gördüm dostlar
Gözlerimi yummamışım
Göğsümde volkanlar patlar
Ondan hiç uyumamışım
Gözlerinin rengi yeşil
Saçları; g r, siyah-beyaz
San' tına Mevl 'm ke il
Nasıl edeyim i'tir z?
Sözlerinde hep huz r var
Güven veriyor insana
Göğsünde Cennet'i saklar
Bin his sığdırır bir  na
Duy i te; sana Leyl 'yım
Haydi! Ol sen de Mecn n'um
R huna kurb n olayım
 i ne, gitti in yolunum...

(2019)

night

Rizvi

Every night, I return to this quiet corner, where steam gently rises from a glass of black tea.

The buzz of the cafe fades into a soft silence, as shadows spread and stories settle into silence.

I sip slowly, looking out the window at the hazy world, and in that moment, I belong to the night.

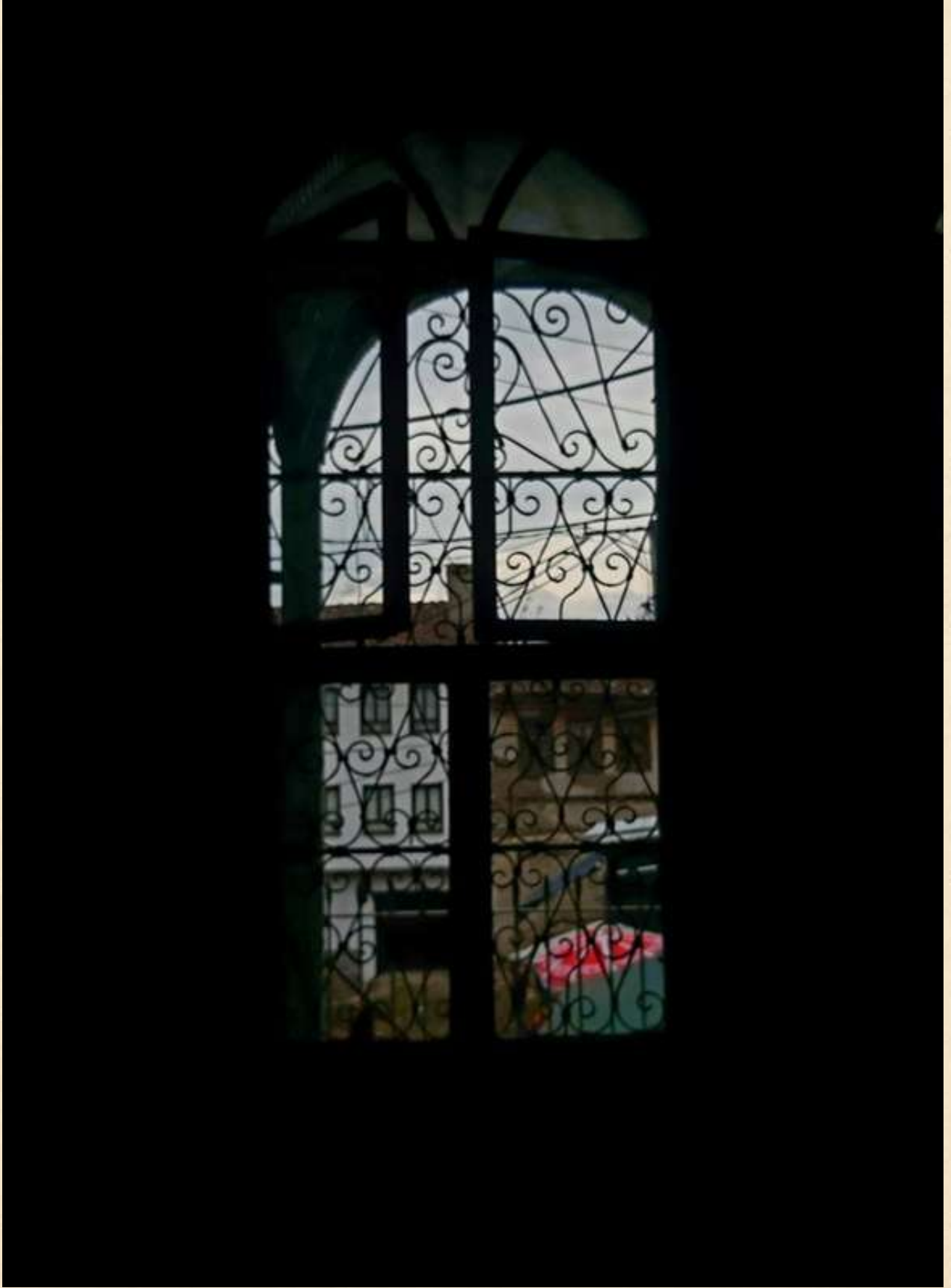
gece

Rizvi

Her gece, bir bardak siyah çaydan hafifçe yükselen buharın duyulduğu bu sessiz köşeye geri dönerim.

Kafenin uğultusu yerini yumuşak bir sessizliğe bırakıyor, gölgeler yayılıyor ve hikayeler suskunluğa gömülüyor.

Pencereden dışarıdaki puslu dünyaya bakarak yavaşça yudumluyorum ve o anda geceye ait oluyorum.

Alper Murat Kirpik

var mıdır sensizliğin dili

Erkan Eren

Hatırladıklarımın onca şey
Dökölüverir sıcak bir damla gözyaşında durgun denize
Gider başımdan aklım
Uğuldar kulaklarımda rüzgar biçareliğime inat
Aranırken karanlıklarda sormadılar beni
Uyku tutmayan gecelerime tanıklık eden de olmadı yeryüzünde
Bu yabancı yalan duvarının ortasında, kımıltısız
Küskün ve yapayalnız
Acıyı yüreğinden bir an bile söküp atamayan
Ağlayan durmadan ben miyim
Gölge gibi sahibinden gidemeyen bir adım bile uzağa

Son hatırladığım şey
En güzeli hatıralarımın
Penceresinden baktığım gökyüzünün
Yağmurlu hayal perdesinden
Hükümranlığını düşlerimde görebildiğim aşkın
Üzerinde güneşin eksilmediği uçsuz mavilikten
Rüyaların bile sönmüyor ateşi
Tutsaklığında çırpındığım ılık nefesindeyim
Bunca zaman
Bunca gizem nedendir
Yokluk mudur çeker kendine nereye gideceğini belli etmeden
Varlık mıdır bu kadar kendine hasret çektiren
Görüyorum yazgımı merhamet umduğum kendisinden
Yazgımı seviyorum
Sevmekten daha güzeli olabilir mi
Bilince en hakikatlisinden an be an sevildiğini

Gündüz ve gece nasıl da gözler birbirini
Bir dilekte iki can gibisi yoktur
Sevmek gönül işidir
Nasıl da gelir kokun bu an bakarken uzaklara hülyalı
Şu dilsiz kıyılarda
Ey rüzgar dost musun, düşman mısın
Konuş da yardan bir güzel haber ver bana...

seni dinliyorum gözlerim kapalı

Zeynep Ela Acuner

Seni dinliyorum, gözlerim kapalı.
Bir akşam vakti düşüyorsun içime;
Gün, sesini toplayıp çekiliyor.
Gökyüzü bakıra durmuş,
Ufuk suskun bir eşiğe benziyor.
Rüzgâr, adını bilmediğim bir kuş gibi
Geçiyor omuzlarımdan.

Seni dinliyorum, gözlerim kapalı.
Sesinde derin denizler var,
Kıyıya varmayan.
Mavisi içimi geri çağırıyor,
Beni kendimden alıp başka bir yere bırakıyor.
Bakışın dokunduğu yerde
Ormanları,semaları hayrete düşürtüyor...
Her yaprak nefesini tanıyor.

Seni dinliyorum, gözlerim kapalı.
Toprak senden söz ediyor bana;
Sabırla, kök kök.
Kelimelerim seni öğreniyor,
Sessizce filizleniyor.
Gözlerinden düşen ışıkla
Günlerimi yazıyorum,

Seni dinliyorum, gözlerim kapalı.
Rüyalarımın ortasında duruyorsun.
Ne su kadar duru,
Ne ateş kadar yakıcı
İkisi arasında
Beni diri tutan bir hâl.
Her damlan içimde
Sessiz bir aşka dönüşüyor.

Seni dinliyorum, gözlerim kapalı.
Sustuğun yerde bile
Bir kıpırtı kalıyor bende.
Kuş mu, zaman mı... bilmiyorum.
Bir gülüşün değıyor içime,
Kış çekiliyor omuzlarımdan.
Evimde ışık,
Bahçemde yasemin oluyorsun

Otların arasında bir serinlik var,
Gölgeler usulca uzuyor.
Adın, rüzgârla çoğalıyor tarlalarda,
Ben toprağı yaslanıp
Sessizce seni çoğaltıyorum.

karşılaşma

Havva Keleş

Bekledim, çok bekledim
Tek bir sözünü istedim
Gözlerini üzerimde düşledim
Seni kalbime gizledim

Kağıt ağırlığı gibiydin
Önemli olanları süsledin
Sağlamdın, sekiz sene dayandın
Bugünse hepsi tutuştu
İlk kıvılcımı atan
Hiç değişmeyen siman

Dokunmak, öpmek istedim
Hacer ananın şu arayışı gibi
Gözlerinde umut arayışım

Şimdi gelsen
Dağları delmesen de
Gururunu yensen
Öyle bir gelsen ki
Şu gibi aksan, durduramasam
Dursun zaman, dedirtsen bana
Yeniden doğsam

Alper Murat Kirpik

hayat bunu da öğretti

İsmail Görkem Günay

İnsan; en başta, gördüğü herkese bir bir haykırmak istediği şeyleri içine atarmış.

Ben burdayım, beni de görün, bir kerecik dahi olsa konuşmama izin verin, anlatayım, yılmadan yıkılmadan anlatayım, nefesim kesilene kadar anlatayım, kalbim yerinden çıkacak gibi olsun, ben de heyecanlanayım, ben de güleyim demek istermiş ama hiçbirini diyemezmiş...

İnsan, ağlarken yazdığını gülerken anlamazmış. Çünkü o an yazdığı şeyler hem anlamsız, hem de çok büyük manalara gelirmiş (anlayana). O an yazılan şeyleri sadece aynı duyguyu yaşayan kişiler anlarmış. Ama o duyguyu yaşayan kimsecikler de yokmuş...

İnsan, yalnız olduğunu büyüdükçe anlıyormuş. Tüm sevdikleri elinden bir bir kayıp gitmeye başlayınca...

İnsan, zamanla yalnızlaşmış. Bu dün olmamış, bugün olmamış ama elbet bir gün oluyormuş...

İnsan, yalnızlaşana kadar herşeyden çok; çıkar için dostluklar, içinde bir gram sevgi bulunmayan aşklar ve seni herkesten daha iyi anlayan hayali arkadaşlar görürmüş...

Hüzün, insana hayatı sorgulatırmış, insan zamanla bunu da anlıyormuş..
Neredeyim?
Neden buradayım?
Ne zamana kadar burda kalacağım?
Ne yapmalıyım?
Doğru yolda mıyım?
Bir sonraki durağım neresi?
İnsana her seferinde aynı olayları farklı şekillerde yaşatan ve zaman diye
anlandırılan bu şey gerçekten var mı?
Yüreğimdeki kör kuyunun derinlerinden gelen bu burukluk neden var ve
bu acı ne zaman dinecek?
Acı insanı diri tutar derler, peki ya ben neden acı çektikçe her gün biraz
daha ölüyorum?
Sevgi nedir?
Aşk nedir, neden vardır, neden insana tarifsiz duygular ve dayanılmaz
acılar yaşatır, bu 3 harfin içine dünyalar nasıl sığar, aşk mı insanı bulur
yoksa insan mı aşkı aramalıdır, nasıl olur da aşk denen şey insanı
gecelerce aç ve uykusuz bırakabilir, gerçek aşkı bulduğum zaman nasıl
anlarım?
Aşk nasip midir yoksa sevdiğime ben mi gitmeliyim?

İnsan yorulurmuş, hem de çok yorulurmuş. Bedeni sağlammış, ama
zihni onu mahvediyormuş. Uyumak istermiş, sabahlara kadar deliksiz
uyumak. Fakat duyguları ve düşünceleri yakasını bırakmıyormuş

Peki ya insan başına bunların geleceğini bilseymiş, Dünyaya (tekrar)
gelmek ister miymiş..?

binlerce küçük çocuk

İlker Keleş

Binlerce küçük çocuk
Araba sürüyor
Binlercesi işe gidiyor
Binlercesi,
Ülke yönetiyor.

Her gün o ciddi işlerinde
Takım elbiseleriyle
Binlerce küçük çocuk
Oradan oraya koşturuyor

Hırs ve ihtiras içinde
Yaşamları akıp gidiyor
Binlerce küçük çocuk
Birbiriyle kavga ediyor

Binlerce küçük çocuk
Ayuçlarında bir tomar para
Paylaşmaya çalışıyor

Fikirleri var
Büyük ideolojileri
Binlerce küçük çocuk
Ellerinde kazma kürek
Kaos içinde
Var olmak derdinde

Binlerce küçük çocuk
Oyuncağı alınmış
Alınları kırışmış
Çatık kaşlı

Binlerce küçük çocuk,
Bi dokunsan hepsinin gözü yaşlı.

boşa akan ömür

Davut Mortaş

Bir rüzgâr geçti, ömrüm savruldu,
Bir dal kırıldı, baharım soldu.
Ne çok hayal vardı, hepsi duruldu,
Boşa aktı yıllar, dönmez geri.

Bir yel değdi alnıma, kışa döndüm,
Bir umut ekdim, hüznle söndüm.
Dünyayı sevdim, kendimden gücendim,
Kaldı elimde bir yorgun seri.

Gözümde cihanın rengi silindi,
Ne vuslat buldum, ne de sevindi.
Bir ömür geçti, gönül bilindi,
Ne yazık, vakitler dönmez geri.

Güneş doğar, ama ben bataktayım,
Bir nefeslik dünyada yastayım.
Toprak yakın, ben hâlâ uykudayım,
Vakit doldu, ömür geçti peri.

gerçeklik geçici olarak askıya alındı

Bekir Debbaşoğlu

bir sabah değil
bir çağ kapandı
kimse fark etmedi
çünkü bildirim gelmedi

yerçekimiyle tartıştım
ikna olmadı
ben de merdivenleri yatay kullanmaya başladım
düşmek bu ülkede
artık bir tercihtir

bazı insanlar
kendilerini ciddiye alırken yakalandı
mahkemeye çıkarıldılar
hafiflik suçundan
cezaları ağırdı

bir düşünce ürettim
patladı
etrafıma saçıldı
kırıkları hâlâ alнімda
dokunanlar
“iyiymiş” dedi

aşkı denemelik aldım
kutunun üstünde
“iade kabul edilmez” yazıyordu
yine de açtım
içinden
iki korku
bir alışkanlık
bir de sesim çıktı

dünyanın ayar tuşunu kurcaladım
renkler abartıya kaçtı
bazı insanlar pastel kaldı
ben flu oldum
bu herkesin hoşuna gitti

bir gün
herkes kendi iç sesini
yüksek sesle duymaya başladı
şehirler sessizliğe tahliye edildi
çünkü kimse
kendine katlanamıyordu

ben kaçmadım
saklanmadım
sadece biraz
fazla oldum
fazlalıklar genelde
en son fark edilir

şimdi buradayım
gerçekliğin kenarında
ayağımı sallıyorum
düşsem
bir şey olmaz
zaten aşağısı
hep yukarı

e - kitaplar

pdf formunda okumak için görsellerin üzerine tıklamanız yeterli!

Abı Hayat - Alper Murat Kirpik

Alper Murat Kirpik'in ufkunun damıtılıp, Efsunlu Amca'nın dijital tahlillerinin rüzgârına verilmiş bir romanın kapısını aralarken...

Bazen bir hikâye yazılmaz; birikir. Zamanda biriken tortular gibi, insanın içinde sessizce dönen bir çağrı gibi, yüzyılların içinden süzülüp gelen o ince ses gibi... Abıhayat tam da böyle bir birikimin, iki ayrı dünyanın aynı hakikate yönelmiş iki ayrı gözle bakışının meyvesidir. Bir tarafında kalemin kadim sıcaklığı, diğer tarafında dijital zihinlerin keskin berraklığı; bir yanda Alper Murat Kirpik'in içsel derinliği, diğer yanda Efsunlu Amca'nın soyut tahlilleri, sezgisel dokunuşları...

Göz Arasındaki Fakirlik - Alper Murat Kirpik

İyi misin?

Gerçekten soruyorum... İyi misin?

Biliyorum, çok yoruldu. Yorgunluğun sadece bedende değil artık; zihninde, göğsünde, hatta duanda. Borçların ağırlığı sadece cebini değil, omuzlarını da eğdi. Esnek hespla başlayan masum bir "idare ederim" düşüncesi, kredi kartlarının minimum ödemelerine; oradan da geceleri sessizce yapılan hesaplamalara dönüştü. "Bu ay nasıl kapanacak?" sorusu, "Ben nerede yanlış yaptım?" sorusuna karıştı.

Bir de içini kemiren başka bir şey var: Helal-haram hassasiyeti. Paranın kendisi değil belki ama karışıklığı, bulanıklığı... İçine sinmeyen tarafı. Elinden geçerken seni huzursuz eden o his. Kimseye anlatamadığın ama secdede diline dolanan cümleler...

Bence bu kitaba seni ne çekti biliyor musun?

Kader.

Tesadüf olmayacak kadar anlamlı bir dünyada yaşıyoruz. Her karşılaşmanın, her daralmanın, her gecikmiş rızkın bir işareti var. Sen bu satırları sadece bir kitap ararken bulmadın. Sen aslında bir çıkış, bir temizlik, bir ferahlık arıyordun. Helal bir nefes... İçine sinen bir kazanç... Gönlünü daraltmayan bir bereket...

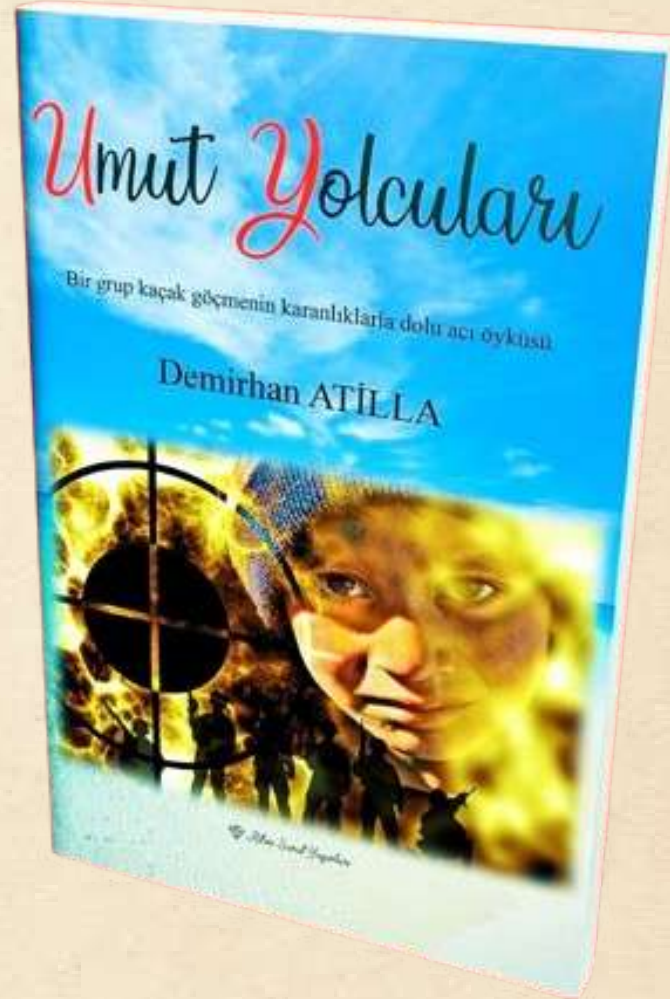
Umut Yolcuları -

Demirhan Atilla

Derin kayalıklarla kaplı Sicilya vadisi bütün radyo dalgalarına kapalıydı. Katı-lımcılar toplantıya cep telefonu dahil hiçbir elektronik alet getirmemişlerdi. Hiçbir uydu cihazı görüşmeyi dinleyemeyecek ve kaydedemeyecekti. Alınan kararlar sadece devlet başkanlarına bildirilecek, yapılan çalışmaların sonuçları asla kaydedilmeyecekti. Böylece katliam projeleri tarihler boyunca gizli kalacaktı. Paracı piyasa ekonomisiyle yönetilen ülkelerin üst yöneticileri zengin sınıfların sadık hizmetçileriydi. Onların çıkarları için savaş çıkarmak dahil her şeyi yaparlardı. Bu toplantı tam da böylesi bir anlam taşıyordu. Ve insanlık tarihinin en gizli toplantılarından biri başladı.

...

PRS kodlu ülkeler Ege Denizi'nde, KLM kodlu olanlarsa Batı Akdeniz'de görevliydi. Bu kararlar devlet başkanları dışında hiç kimseye söylenmeyecekti. Eylemi gerçekleştiren alt birimler, yaptıkları işin amacını ve kim adına yaptıklarını asla bilmeyecekti. Bu karar altı gizli görevli ve altı başkan toplam on iki kişi arasında sır olarak kalacaktı. Altı aylık aralıklarla belirlenen gün, tarih ve saatte kararın devam edip etmeye ceği aynı yerde tekrar görüşülecekti.

Dört Kafadar

Birsen Eker

Aynı mahallede yaşayan dört kafadar izci... Zeynep, Ali, Mert ve Derya... Karakterleri, görünüşleri farklı bile olsa hepsi aynı maceracı ruha sahip. Bunları bir araya getiren de buydu galiba...

Macera, Ahmet Hoca'nın verdiği bir defterle başladı. "Bu bir sırlar defteridir. Ve ancak kalbi temiz olanlar bu defterdeki sırları görebilirler. Eğer bu sırları çözebilerseniz peşinden gidin..." demişti, defteri verirken.

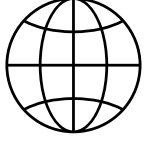
Bu defter onlara yeni bir maceranın kapılarını açtı. Kızılırmak kıyılarında bir gizemli yolculuğa çıktılar. Bu coğrafyada binlerce yıllık bir gizem onları bekliyordu... Defterdeki gizemli şifreler ve atalarının bıraktığı izler onlara bir bilinmeyeni çözmeleri için ipuçları veriyordu. Acaba bu ipuçlarını çözebilecekler miydi?

Onlar sonra Bilge Ağaç'ın çağrısını duydular. Diyordu ki "Yol, dışarıdan geçmez. Gerçek yolculuk insanın içine doğru yapılındır. Kökler, yalnızca toprağın altında değil, kalbin derinliğinde gizlidir. Ve birlikte yürüyenler, zamanı bile değiştirebilir..."

Bu sözler onları yeni bir serüvene sürükleyecek sanırım...

Yazar Birsen EKER' in kaleminden "DÖRT KAFADAR MACERA PEŞİNDE" isimli ÇOCUK kitabı Aysima Yayınları - Aysima Çocuk kalitesi ile çıktı.

19. sayımızda görüşmek dileğiyle...

www.gencfikirivriz.com

@ivrizdergi

@ivrizdergi

gencfikirivriz@gmail.com

ID
İVRİZ DERGİ